

Vince Jánosné Édesanyjával

A fotón én vagyok édesanyámmal a Városligetben, 1940-ben. Egy sétálót kértünk meg, hogy fotózzon le minket. Anyámmal tökéletesen harmonikus volt a kapcsolatom. Olyan volt, hogy azt hittem, nélküle létezni sem tudok majd. A szemünk villanásából értettük a másikat. Teljesen egymásnak éltünk, minden este hozzám bújt az ágyba, és megbeszéltük, ami aznap történt. Állandóan hülyéskedtünk. Anyámnak fergeteges humora volt, rengeteg viccet csináltunk. Szabadidőm nem nagyon volt, a szüleim mindent belém akartak nyomni. Némettanárnő járt

hozzám, aki mozgásművész is volt, úgyhogy egyúttal tornára is tanított. Egy óra német, egy óra torna hatéves koromtól, ehhez kilenc évesen még hozzájött az angol nyelv is. Később egy igazi, komoly mozgásművész iskolába is jártam, a Szabó József utcába. Ékes Klárának hívták a tanárnőt, és a saját lakásában tanított. Ott volt egy öltözőszoba a tanulóknak. Klára néni előtornázott, mi pedig utánoztuk. Volt évváró ünnepély, betanított koreográfia, amikor a szülők megnézhatték a gyerekeket. Magas volt a tandíj, a szüleim fizették. Később ez a tanárnő építtetett egy saját házat a Stefánia úton -- a Thököly úttól a második ház --, ahol már zuhanyozó volt, nagyobb tornaterem, nagyobb öltöző. A Zsidó Gimnáziumba jártam az Abonyi utcába, ami nagyon közel volt, és nagyon nívós iskola volt. Nagyon szigorú és puritán iskola volt, senki nem tudta a másiktól, szegény-e vagy gazdag. Ez nem volt téma. Rendkívüli, szinte válogatott jó tanárokkal. Olyan tanáraink voltak, akiknek nem kellett minket pedagógiaiilag fegyelmezni. Lenyűgözően érdekesen tanítottak. A tantárgyismereten kívül is szuggesztív egyéniségűek voltak. A tanítást csak élvezni lehetett. Egyik tantárgyat sem szerettem túlságosan, de kötelességből igyekeztem mindent jól csinálni, a szüleim elvárásának megfelelni. Nem mondták, hogy tanuljak jól, de ez benne volt a levegőben. Nem direkt módon, de én dicsérettel lettem nevelve. Ezért a legkisebb letolástól már borzasztó jelenetet rendeztem, mert nem voltam hozzászokva, hogy büntessen valaki vagy lehordjon. Nem mindig kaptam apró ajándékot, ha jól sikerült egy dolgozat vagy jól feleltem, de emlékszem, még egy sikeres foghúzás után is kaptam valamit. Háromszor egy héten délután hat óráig voltunk iskolában. Rettenetesen nehéz volt, mert felvettek egy csomó olyan tárgyat, amiről azt hitték, hogy ha például zsidó lányok gyakorlati dolgokat -- neveléstan, háztartástan, varrás -- tanulnak, akkor majd megállják a helyüket az életben. Sport alig volt, és hétvégeken is jártunk iskolába. Pénteken előbb mehettünk haza, szombaton istentisztelet volt ott, az iskolában, amin kötelező volt a megjelenés -- természetesen én is mindig ott voltam --, és vasárnap is volt tanítás. Én ipari tagozaton jártam négy osztályt [lásd: Zsidó Gimnázium], ami azt jelentette, hogy a gimnáziumi anyagokon túl még varrni és főzni is tanultunk. Késő estig voltunk az iskolában. A megterhelés annyira igénybe vett fizikailag, hogy egy alkalommal a dobogón álltam, és összecsuklottam.